

Rozdil 15

– Доброго ранку!

Ну от, – зітхнув про себе Марк. Хотів тихенько втекти зранку, поки ще всі сплять – яке там! Господиня, уже причепурена й нафарбована, щось активно готувала на кухні.

– Заходьте, Марчику, заходьте! Зараз сніданок буде готовий. Рибку посмажила, салатик зробила, «Олів'є» – Ви любите? Зараз ще картопелька досмажиться, ковбаску поріжжу... П'ять хвилиночок, вже майже все готово!

Була сьома година ранку. Марк із сумом дивився на гору смаженої риби на тарілці.

– А Ви, виявляється, рання пташка! – Галя кружляла біля плити й одночасно базікала. – Я думала – приготую сніданок, а вже Анжелочка Вас погодує. Бо я на роботу біжу, мені на дев'яту, а ще ж вдягнутися, зібратися...

– А що, Анжела не працює? – Марк розумів, що неввічливо не підтримувати розмову, але йому страшенно хотілося просто втекти звідси.

– Анжелочка? Ні, вона в нас вдома сидить. Ото закінчила університет, вона в нас економіст, а роботи нема. От і сидить наша красунечка вдома. А що? Я кажу: нема чого по підробітках бігати, не бідуємо, дякувати Богові. От як буде гідна робота, десь в іноземній фірмі, наприклад, тоді подивимося.

– То вона тільки закінчила університет? – Марк ледве не запитав «Скільки ж їй років?», але вчасно стримався. Він знав, що українські випускники університетів порівняно з європейськими дуже молоді – років 22-23, не більше. Це зовсім не в'язалося з тією розмальованою дівулею, яку він бачив учора.

– Ну, так, знаєте... Домашня дитина... Школа через дорогу, потім університет тут же, під боком... Де ж її тепер кидати на ту роботу, між чужих людей... Досить що ми з чоловіком ціле життя гаруємо, хай би вже та дитина хоч пожила... – голос господині став жалібним, вона навіть схлипнула разок-другий. – Ой, та що ж я Вас тут балачками годую? – раптом схопилася вона. – Сідайте ж до столу, все вже готове!

«Якщо не зараз, то коли?» – рішуче подумав Марк, а вголос сказав:

– Дякую, пані Галю, і даруйте за турботу, але... Я не снідаю так рано. Так що зараз вирушаю у справах, по дорозі десь вип'ю кави, і взагалі – не турбуйтеся з приводу мене, я вже казав вам, що не буду у Вас їсти.

– Я-а-а-ак? – господиня зблідла і важко опустилася на крісло. – Але ж... Я ж... – вона хапала повітря, як риба, викинута на берег.

«Не треба було так різко, – картав себе Марк. – Але, з іншого боку, промовчи я зараз – далі буде ще гірше!».

– Як, навіть кави не вип'єте? – Галя нарешті змогла говорити. – Ну, це вже ні: я не знаю, як там у вас в Німеччині, але в нас так не прийнято. Як хочете, але кави мусите випити.

Марк змирився зі своєю долею. Галя заварила каву – жахливо несмачну, та ще й заварила невміло, так що шматочки кави плавали в горнятку і вперто не хотіли осідати на дно. Він тихенько зітхнув, згадуючи Дмитрову каву, яку той запарював йому у глиняній чорній джезві. Але нечемності на один ранок було вже досить, то ж він пив каву, їв тістечко – теж кулінарний витвір Галі («Взагалі вона не лягала спати, чи що?» – думав Марк) і вислуховував безконечну історію про те, яка Анжелочка красуня і розумниця, який її Петро нездара, як вона сама, бідолашна, все на собі тягне, як їй важко – цілий день на роботі, а тут ще вдома – навари, напечи, прибори, випери, купи, а від нього ніякої допомоги не дочекаєшся...

– А що, пан Петро не працює? – треба ж було якось проявити інтерес до розповіді.

– Та працює, працює... Працівничок знайшовся... Викладає в університеті, історик, щось там таке, я в тому не дуже розбираюся... То в нього конференція, то аспіранти якісь... На репетиторство в нього, бачте, часу нема! Взав тих пару дітей – та й по всьому! А то, що своя дитина не пристроєна – то йому все одно! Хай в Галі голова болить! Галя цілий день на базарі вистоїться, до вечора вже ледве ноги тягає, а йому хоч би й що!

– На базарі? – не зрозумів Марк.

– Ну я ж працюю на базарі, реалізатором... Ну, тобто продавцем... То я йому й кажу: ну, а як завтра Анжелочка збереться заміж – чим весілля будемо робити? То ж треба по-людськи, одна в нас донечка, я би їй весілля зробила, як принцесі!

Марк взагалі переставав будь-що розуміти. Отже, Петро викладає в університеті, займається науковою роботою, ще й має репетиторство... Коли ж він це встигає? Марк знав по собі, скільки часу забирає наукова робота. Тут не те що хатні справи – часом не знаєш, за що хапатися! І чим, врешті-решт, займається ота дівуля? Чому б їй самій не потурбуватися, де взяти грошей на власне весілля, або принаймні не зайнятися хатньою роботою, якщо вже сидить вдома?

У коридорі почувся шум – з ванни, у довгому білому халаті і з рушником на голові, вийшла красуня й розумниця, манірно проказала «Доброго ранку!» в бік кухні і велично пропливла до себе в кімнату.